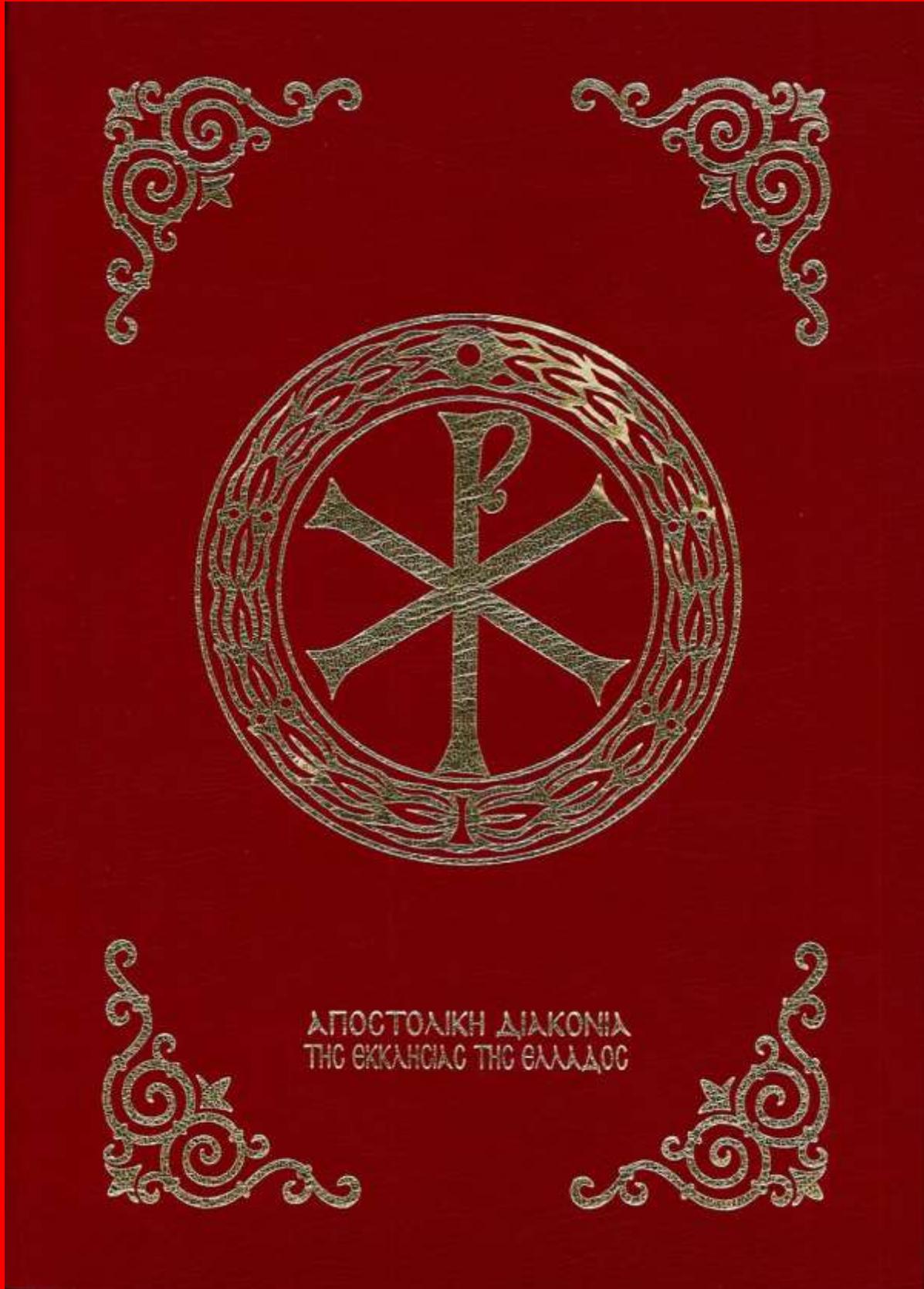

TEZAU LITURGIC
21 OCTOMBRIE

SLUJBA
SF. CUVIOS
HRISTODUL
DE LA
PATMOS
ADUCEREA MOAȘTELOR

ATENA, 2020

21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΟΣΙΟΣ ΠΑΤΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΛΕΙΨΑΝΩΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τὸ· *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς δὲ τὸ· *Κύριε ἐκέκραξα*, ἰστώμεν στίχους στ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡς ἀστέρα πολὺφωτον, θεοφόρε Χριστόδουλε, οἰκουμένην ἅπασαν καταλάμποντα, σὲ ἐγνωκότες γεραίρομεν, ἐν ὕμνοις τὴν μνήμην σου, καὶ τὴν λάρνακα τὴν σὴν, εὐλαβῶς προσπτυσσόμενοι, ἐκβοῶμέν σοι· μὴ ἐλλίπης παμμάκαρ τὸν Δεσπότην, καὶ Θεὸν ἡμῶν πρεσβεύειν, τοῦ οἰκτειρήσαι τοὺς δούλους σου.

Τῶν Ὁσίων ὁμότιμος, καὶ Ἀγγέλων ὁμόσκηνος, ὡς ὑπάρχων μέμνησο τῶν τιμώντων σε, καὶ ἀνυμνούντων Χριστόδουλε, τὴν κοίμησιν σήμερον, τὴν σεπτὴν σου καὶ φαιδρὰν, ἐκ παντοίων λυτρούμενος, τούτους θλίψεων, καὶ κολάσεως Πάτερ αἰωνίου, καὶ βαρβάρων ἐπηρείας, καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως.

Τοὺς γενναίους ἀγῶνάς σου, καὶ Ἀγγέλων ἐθαύμασεν, ἢ πληθὺς μακάριε καθορῶσά σου, τὸ τῆς νηστείας ἀνένδοτον, τὴν στάσιν τὴν πάννουχον, προσευχὴν διηνεκῆ, καὶ δακρύων τὸ ἄμετρον· ὅθεν

αἴτησαι, παρρήσιαν ὡς ἔχων τοῖς σοῖς τέκνοις, ἰλασμόν τε τῶν πταισμάτων, καὶ Παραδείσου τὴν οἴκησιν.

Τοὺς γενναίους ἀγῶνάς σου, θεοφόρε Χριστόδουλε, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν καρτερίαν σου, τῆς θαυμασίας ἀσκήσεως, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, κατιδὼν σου τὴν αὐτοῦ, βασιλείαν ηὐτρέπισεν, Ὅν ἰκέτευε, ἐξ ἐχθρῶν πολεμίων λυτρωθῆναι, τὴν σὴν ποιμνην θεοφόρε, παμμακάρο Πάτερ Χριστόδουλε.

Καὶ ἐγκράτειαν σύντονον, προσευχὴν τ' ἀδιάλειπτον, ἀγρυπνίαν πάννουχον ἐκαρτέρησας, καὶ τοὺς πεινῶντας διέθρεψας πτωχοὺς, διὰ τοῦτό σε, ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ, ὁ Χριστὸς κατεσκήνωσεν, Ὅν ἰκέτευε, θεοφόρε τρισμάκαρο λυτρωθῆναι, ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν, τὴν θείαν ποιμνην σου Ὅσιε.

Θεωρίαις καὶ πράξεσι, πρὸς Θεὸν ἀνυψούμενος, διὰ βίου πάνσοφε διετέλεσας, τῆς θεωρίας ἐπίβασιν, τὴν πράξιν πηξάμενος, καὶ σοφῶς τῶν ὀρεκτῶν, ἀγαπήσας τὸ ἔσχατον, οὗ γενόμενος, τῆς ἐφέσεως ἔστις μακαρίου, ἀξιούμενος νῦν τέλους, θεόφρον Πάτερ Χριστόδουλε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, λαμπруνομένη τῇ χάριτι, καὶ πιστῶς πανηγυρίζει τῆς Πάτμου τὰ συστήματα, ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ τιμίου λειψάνου σου, ἡγιασμένε Πάτερ Χριστόδουλε· καὶ δοξάζει Χριστόν, τὸν διὰ σοῦ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ὁ διὰ σὲ Θεοπάτωρ προφήτης Δαυΐδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον τοῖς ὄμοις ἀναλαβών, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων, τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

*Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (κέφ. Γ', 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ

διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Δ'. 7-15).

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (ε' 15-23, στ' 1-3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ

διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονάς· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτῆν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α'

Ο κλεινὸς καὶ στερρὸς Χριστόδουλος, ἐν τῇ τοῦ βίου ἀθλήσει, τὰ σίφη τῶν δαιμόνων καθεῖλεν· ἐν ἑαυτῷ γὰρ εἶχε τὸν Κύριον, καὶ τὸν ἀσκητικὸν δρόμον ἀξίως διανύσας, ἐν μοναστῶν νῦν σκηναῖς αἰωνίως ἀγάλλεται, καὶ θρόνῳ Θεοῦ παριστάμενος,

ἀκαταπαύστως πρεσβεύει ὁ Ὅσιος, τοῦ σῶσαι πάντας ἡμᾶς τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν σωτήριον.

Ὁ αὐτός.

Τὸν ἐν πόνοις τοῖς ἀσκητικοῖς ἀπαράμιλλον, τὸν ὑπὲρ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀγωνισάμενον, ἅπαντες τιμήσωμεν λέγοντες· Χαίροις ὁ σεῖρός σου τῆς πίστεως θέμεθλος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους πατέρας καὶ διδασκάλους· χαίροις ὁ φαιδρῶς λάμπας ἐν ἀρεταῖς, ὁ φωτίσας τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, χαίροις ἢ τῶν θαυμάτων ἀκένωτος πηγὴ, χαίροις τῆς Πάτμου τὸ καύχημα καὶ τῶν νήσων ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός.

Τῶν θαυμάτων τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, τὸν κατὰ τῆς πονηρίας σεῖρῶς ὀπλισάμενον, δεῦτε πιστοί, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις τῶν πιστῶν ἀήττητος πρόβολος, πονηρῶν πνευμάτων ἀπειργῶν μηχανουργίας, χαίροις ὁ Χριστὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἐνοικοῦντα, καὶ δόξης σε πληροῦντα· χαίροις ὁ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτῆς· χαίροις ἰσταμένων τὸ στήριγμα καὶ καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις.

Ἦχος β΄.

Τὸ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, Ὅσιε πάτερ Χριστόδουλε, καὶ τὸ πρᾶον τῆς καρδίας σου, θεράπον μακάριε εἰ γὰρ μετέστης ἐξ ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλ' οὐκ ἀπέστης ἀφ' ἡμῶν τῷ πνεύματι· ἐν ἀγάπῃ Θεῷ παριστάμενος καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων ἐν οὐρανοῖς, ἰκέτευε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, πανεύφημε πάτερ, πηγάζει ἰάματα καὶ ἡ ἅγια σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα ἀξίως ἀγάλλεται, ἔχων οὖν πρὸς τὸν Κύριον, Ὅσιε, παρρησίαν καὶ μετὰ τῶν ἀσωμάτων χορευῶν ἐν οὐρανοῖς, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Ὅσιε Χριστόδουλε, τῆς σεῖς στερρότατης ἀσκήσεως ἐν τῇ καυστικῇ καὶ ἐπιπόνῳ διατριβῇ, ὡς ἐν ἀδύτοις ἀναπαυόμενος διετέλεσας· τοῖς ἐρημικωτέροις γὰρ ἑαυτὸν συνάψας πνευματικῶς, τὰς πυριφλέκτους φαρέτρας τῶν δαιμόνων κατεπάτησας, καὶ ὑπεράνω πάσης ἀρετῆς γεγονώς, συναυλίζη Ἀγγέλοις ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, μεθ' ὧν πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαυτὸν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' αἰῶνος ὁσίων, Χριστόδουλε, σύσκηνος γέγονας καὶ τὴν αὐτῶν ζηλώσας ἀμέμπτως πολιτείαν, ἀπειλήσας τὸ βραβεῖον τῆς καρτερίας σου. Λάτρος γὰρ σου κομπάζει τὰ σκάμματα καὶ Πάτριος τὰ παλαίσματα· καὶ ἡ θεία λάρναξ τοῖς ἐν αὐτῇ ἐν πίστει προσιοῦσι βρῦει ἰάματα, Χριστόδουλε. Διὸ καὶ ἡμῖν ὄμβρησον σήμερον ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ κινδύνων ἀφάρπασον καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων οὐς ἔπλασε, κατ' εἰκόνα ἰδίαν χειρὶ τῆ ἑαυτοῦ. Διὸ Πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου

Ὡσπερ, τὰ ὀσᾶ τοῦ Ἰωσήφ, οἱ τοῦ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου συνεκομίσαντο, οὕτως οἱ μονάζοντες ἐν τῇ τῆς Πάτμου Μονῇ, ἐξ Εὐβοίας τὸ σκῆνός σου, Χριστόδουλε Πάτερ, εἰς αὐτὴν μετέφερον, ὃ καὶ κατέθεσαν, ἔγγιστά που τοῦ ναοῦ τοῦ παρθένου, καὶ βροντῆς υἱοῦ θεολόγου, εἰς δεινῶν παντοίων ἀπολύτρωσιν.

Στίχος: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου Αὐτοῦ.

Ἦραν, ἐπὶ ὤμων ἀνδρικῶς, λάρνακα τὴν θείαν παμμάκαρ, ἐν ἣ τὸ ἅγιον, σῶμά σου Χριστόδουλε, οἱ μοναχοὶ εὐλαβῶς, ἐν Εὐβοίᾳ ἐκήδευσαν, καὶ καταγαγόντες, εἰς πλοῖον κατέθεσαν ἐν ἄωρει τῆς νυκτός, ἔχοντες, τὴν σὴν ἀντίληψιν Πάτερ, συνεφεπομένην καὶ δρῶσαν, πάντα εὐμαρῇ θεομακάριστε.

Στίχος: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.*

Πάτρις, ἐορτάζει εὐλαβῶς, τὴν τοῦ ἱεροῦ σου
λειψάνου, Πάτερ ἐπάνοδον, Ὅσιε Χριστόδουλε,
θεράπων ὄντως Χριστοῦ· σὺ δὲ ταύτην περίσωζε, ἐκ
παντοίων νόσων, ταῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα θερμαῖς
πρεσβείαις σου· ὅπως, κατὰ χρέος ὑμνοῦσα, τὴν
σεπτὴν σου μνήμην παμμακάρε, θείας βοηθείας
ἀντιλήψεται.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τὴν τῶν ἀρετῶν κλίμακα, τὸν θεοφόρον πατέρα
ἡμῶν Χριστόδουλον, ἐγκωμίσις ἀξίως στεφανώσωμεν,
ἐκ τῶν Ὁσίων πάντων τὸ ἐγκαλλώπισμα, βοῶντες πρὸς
αὐτόν· χαίροις, Ἀγγέλοις συνόμιλε, καὶ τοῖς Ὁσίοις
ὁμόσκηνε· χαίροις, τῶν ἀρετῶν ἢ ἀκρόρεια, τῶν
πεινῶντων ἢ αὐτάρκεια, καὶ τῶν νοσοῦντων ἢ ἴασις·
χαίροις, τῶν θλιβομένων παραμυθία, τῶν πιπτόντων ἢ
ἀνόρθωσις, καὶ τῶν ἰσταμένων τὸ ἐδραῖωμα· μὴ
διαλλίπης παμμακάρε, πρεσβεύων πρὸς Κύριον, ὑπὲρ
τῶν ἀνυμνούντων τὴν θείαν σου μνήμην, καὶ
σωτήριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

ὦ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων!
τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν
ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν κτίσιν
περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κυηθέν, ὃν ὡς βρέφος
Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν
παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύση

δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ
σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β΄.*

Τοῖς τῶν δακρῦν σου ὄμβροις, πάτερ
Χριστόδουλε, τῶν νοσημάτων ἐξαίρεις τὸν καύσωνα·
διό σε πιστῶς ἰκετεύομεν, ἐπερχομένων παντοίων
κακῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

Ἔτερον, ποίημα τοῦ Ἀββᾶ Ἀπολλῶ. Ἦχος β΄

Τῶν προσευχῶν σου τοῖς ὄμβροις, Χριστόδουλε,
κατασβεννύεις παθῶν ὑπεκκαύματα, διό σε πιστῶς
ἰκετεύομεν, τῶν κατ' ἄμφω παθῶν ἡμᾶς λύτρωσαι,
πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

*Δόξα. Ἔτερον ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Μέγαν εὔρατο
ἐν τοῖς κινδύνοις.*

Μέγα εὔρέ σε, ἡ Πάτμος κλέος, παμμακάριστε,
ποιμὴν πατέρων· ὡς γὰρ διήλθες ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως,
τοῦ ἀκροτάτου τέλους ἐπέτυχες, καὶ παρρησίας
οὐδόλως διήμαρτες, πάτερ Ὅσιε Χριστόδουλε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίου

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν,
ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ
σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ

Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡῶ

Εἰς τὴν α' Στιχολογίαν κάθισμα τοῦ Ὁσίου. Ἦχος α'.
Του λίθου σφραγισθέντος.

Μοναζόντων ἀκρότης μετανοίας διδάσκαλε,
θαυματουργιῶν ἐπιδειξεί, καταυγάζων τὰ πέρατα,
ἀνέτειλας ὡς ἥλιος τῆ γῆ, Χριστόδουλε παθῶν
φυγαδευτά, θεραπεύεις ἐν ἀγάπῃ σὺν ταῖς ψυχαῖς καὶ
σώματα μακάριε· Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν! Δόξα
τῷ σὲ στεφανώσαντι! Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν
ἰάματα.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Καθαρθεῖς τῷ πνεύματι, ἐν τῇ ἀσκήσει, ἐλλαμφθεῖς
τῇ χάριτι, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀστραπαῖς,
καταλαμπρύνεις τους κάμνοντας, πατέρων κλέος,
χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, Παρθενομήτορ,
ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τους πεποιθότας ἐπὶ σοί, καὶ
τῷ Υἱῷ σου, κραυγάζοντας· χαῖρε Παρθένε,
χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν τοῦ βίου τάραχον, ἐγκαταλείψας, καὶ ἡσύχως ἅπασαν, ζωὴν βιώσας ἐκ παιδός, πρὸς τὸν Θεὸν μεταβέβηκας, τοῖς τῶν ἀγγέλων, χοροῖς εὐφραινόμενος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τῶν πιστῶν προΐστασαι, σκέπων φρουρῶν τούτους μάκαρ, καὶ ἐκ πάσης θλίψεως, ἀπολυτρούμενος σαφῶς, τῶν μοναστῶν ὠραιότατον, κλέος καὶ δόξα, Χριστόδουλε Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Ἐν τῇ σκέπη Ἄχραντε, τῇ Σῆ Παρθένε, προσφυγόντας δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, πρὸς τὸν Υἱὸν σου, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς ἀσκήσεως γνόφον ὑπεισελθῶν, καὶ τῷ ὄρει παμμάκαρ τῶν ἀρετῶν, ἐγγίσας ἐλάμπρυνας, τὴν ψυχὴν ὥσπερ ἥλιον, καὶ τὴν ἀκλὺν τῶν κάτω σοφῶς ὑπεξέδραμες, τὰ ὑλώδη πάντα, σφοδρῶς βδελυζάμενος. Ὅθεν καὶ τῷ θείῳ, αὐγασθεὶς τῆς Τριάδος, φωτὶ κατεφαίδρυνας, τοὺς σὲ πίσει γεραίροντας, θεοφόρε Χριστόδουλε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίου.

Παναγία παρθένε μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, ἴασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μολύνας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι τί ποιήσω, ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου κομίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος, τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενοῦ καὶ προστάτης θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου.*

Στ.: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.*

Τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς: Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε, τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς· καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστιν.

Ὁ Ν'.

Δόξα. *Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...*

Καὶ νῦν. *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β´. Στ.: *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Θεῖα χάρις ἐκκέχυται πρὸ τῆς θήκης τῶν λειψάνων σου, ἡγιασμένε πάτερ Χριστόδουλε, διὸ καὶ εἰς ὁσμὴν μύρου τῶν θαυμάτων σου δραμούμεθα, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν ἀρυόμενοι. Ἀλλά, πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ὁσίου δύο.

Ὁ α' Κανὼν. Ἦδὴ α'.

Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Ὡς τῆς θείας δόξης κοινωνός, καὶ μακαριότητος, σὺ γεγονὼς καὶ τῆς ἄνω λαμπρότησι, νῦν καταυγαζόμενος, τὸ ζοφῶδες μου τοῦ νοῦς διασκέδασον· ὅπως ἐπαξίως μέλψω σου παμμακάρι τὸ μνημόσυνον.

Ἀπὸ βρέφους ὅλον σεαυτὸν, Πάτερ ἀναθέμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐντολαῖς ἀπὸ βρέφους με, κακίαις αὐξήσαντα, πρὸς μετάνοιαν καθοδήγησον δέομαι· ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, ἄφρασι παισμάτων πρυτανεύων μοι.

Τὴν ῥευστὴν τοῦ βίου καὶ φθαρτὴν, δόξαν καὶ προσπάθειαν, καταλιπὼν τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, καὶ ἀϋλως ἔζησας, ὥσπερ ἄσαρκος ὑλικοῖς με κρατούμενον πάθεσιν εὐχαῖς σου, λύσον καὶ ἐλεύθερον ἀπέργασαι.

Θεοτοκίου.

Ἐξ αἰῶνος μόνην καθάραν, Σὲ τὴν ἀειπάρθενον, ὁ καθαρὸς εὐρηκῶς παναμώμητε, Σοῦ τὴν μήτραν ᾤκησε, τὸν πρωτόπλαστον ἀνορθῶσαι βουλόμενος· καὶ σῶσαι τὸν κόσμον διὰ τῆς Αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Ὁ β' Κανὼν. Ὠδὴ α'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Θεώσεως Πάτερ ἐπιτυχῶν, τῆς πεποθημένης, καὶ τοῦ ξύλου κατατροφῶν, τῆς ἀθανασίας ἀκωλύτως, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα δυσώπησον.

Πατρίδα καὶ δόξαν καὶ τοὺς γνωστούς, καὶ πᾶσαν τοῦ βίου, μοχθηρίαν διαφυγῶν, Χριστῷ ἠκολούθησας θεόφρον, καὶ τῶν αὐτοῦ ἀγαθῶν ἐμφορούμενος.

Οὐδέν σε τῶν κάτω καὶ χαμερπῶν, καθείλκυσε Πάτερ, πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὑψηλά, τὸν νοῦν ἀπευθύνοντα καὶ μόνον, ὀλοκαρδίας ζητοῦντα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίου.

Ἡ πύλη τῆς θείας Ἀνατολῆς, ἀνοιξόν μοι πύλας, μετανοίας καὶ ἐκ πυλῶν, κακίας ἀνθρώπων καὶ δαιμόνων, Θεογεννήτορ πανάμωμε ρῦσαί με.

Ὠδὴ γ'. Ἐξήυθησεν ἡ ἔρημος.

Χορεύει ἑορτάζουσα, Νικαέων ἅπασα, πόλις τιμῶσά σου σπάργανα, ὁ δὲ Ὀλυμπος ἐκθειάζει σε, ἀπαρχάς σου τῶν πόνων εἰσδρεπόμενος.

Στοργῆς γονέων Ὅσιε, καὶ μνηστῆς ἠλόγησας, καὶ χαμερποῦς ἀπάσης δέ, προσπαθείας τὸν νοῦν ἀπέστησας, τοῦ Θεοῦ τῆ ἀγάπη πυρπολούμενος.

Ὡραῖον ὡς νεόφυτον, σὲ κομῶντα πράξεις, ταῖς ἐναρέτοις ἔρημος, διατρέφει καὶ πρὸς τὴν ἔνθεον, ἐπανάγει Χριστόδουλε τελείωσιν.

Θεοτοκίου.

Ἰλυῖ ἐμπαγέντα με ἀμαρτίας ἄκραντε, καὶ ἡδονῶν εἰς βάραθρον, συμπτωθέντα τῆ μεσιτεία Σου, ἐξανάστησον, μόνη Θεονύμφευτε.

Ἄτερος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐκ νεότητος πάντα καταλιπὼν Ὅσιε, πλοῦτον μνηστευθείσης συμβίου, ἀγάπην καὶ συγγενῶν, τὸν σταυρὸν Χριστοῦ, ἐπ' ὤμων ἄρας μέχρι τέλους, καίρων τούτῳ ἠκολούθησας, Πάτερ Χριστόδουλε.

Σαρκικῶν φρονημάτων καὶ ἐμπαθοῦς σχέσεως, πάσης προσπαθείας παμμάκαρ, τὸν νοῦν ἀπέστησας, ἐκ μετεώρων τε, τὴν ματαιότητα πᾶσαν, κατιδὼν ἐπόθησας, μόνὰ τὰ μένοντα.

Δεδεμένος τῷ πόθῳ τοῦ ἐραστοῦ Ὅσιε, τὰς ἀνθισταμένας κινήσεις, σαρκὸς τῷ πνεύματι, ἐπέσχεσ ἄριστα, ἐν ἐγκρατεία τὸ σῶμα, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις τε, πιέζων Ὅσιε.

Θεοτοκίου.

Ἐπὶ Σὲ καταφεύγω διὰ παντὸς Δέσποινα, πλήθει λογισμῶν καθ' ἑκάστην, περικυκλούμενος, οἴκτειρον

σῶσόν με, ἢ τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, τοῦ παντός καὶ
Κύριον, μόνη πανάμωμε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐγκρατείας ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς, κατασβέσας τὴν
φλόγα τὴν τῶν παθῶν, τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυσας, τῶν
θαυμάτων τὸ πέλαγος, καὶ ἐν αὐτῷ ὡς ἄλλος, Μωσῆς
κατεπόντισας, τὰ τῆς πλάνης ἄρματα, δαιμόνων τὰς
φάλαγγας· ὅθεν συνελθόντες, καταχρέως τιμῶμεν, τὴν
πάνσεπτον μνήμην σου, θεοφόρε Χριστόδουλε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεισιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἅγιαν μνήμην
σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν
κατηνέχθη ἀμαρτιῶν, καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ
καρδίας πανάχραντε, ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὸ
πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς Σῆς εὐσπλαγχνίας τὸ ἄπειρον
πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν Σου τὸ ἀμέτρητον
πλοῦτον, καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ παισμάτων
συγχώρησιν· ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεισιν δοθῆναί μοι,
Σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός Σου.

ᾠδὴ δ'. Ὑμνῶ σε ἀκοήν.

Τοὺς πόνους σου τρισμάκαρ ἔρημος, μεγαλύνει
κροτεῖ, καὶ Λάτρος, ταῖς ἀρεταῖς μέλπει δέ, ἢ Κῶ, καὶ

Πάτριος ἐγκαυχᾶται, καὶ σὲ ὡς κατέχουσα
λαμπρύνεται, τὸν οἰκιστὴν σε ταύτης καὶ δομήτορα.

Τὴν Πάτριον ἐξαιτήσας εἴληφας, ἀπελεύθερον ἐξ
ἀνθρώπων, βασιλικῷ χαρίσματι, καὶ ταύτην νῦν
καταφαιδρύνων χοροῖς μοναστῶν ἐστενοχώρησας,
Χριστῷ λατρεύειν Ὅσιε Χριστόδουλε.

Ῥεούσαις, μὴ λιπάνας Ὅσιε, τὸ σαρκίον τροφαῖς,
ἀλλ' ὅλον ἐφύλαξας ἄσπιλον, τρυφῶν ταῖς θείαις
θεωρίαις· διὸ καὶ ἀλώβητον τηρεῖταί σου, καὶ μετὰ
πότμον Πάτερ ἀνακείμενον.

Θεοτοκίον.

Πολλοῖς με νεκρωθέντα πάναγνε, ἁμαρτίαις καὶ
ἀσθενοῦντα, ἐπίσκεψαι δέομαι, καὶ ζώωσον
Θεοκυῆτορ, νεκροῖς τὴν ζωὴν ἢ προξενήσασα, τῷ
τοκετῷ Σου Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἔτερος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὑπνον Πάτερ οὐκ ἔδωκας, τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς οὐδὲ
τοῖς βλεφάροις σου, νυσταγμὸν ἕως κατέπαυσας, ἐν
θαλάμοις θείοις τοῦ Κυρίου σου.

Λογισμῶν τὴν διάκρισιν, Πάτερ ἐπιστήσας καθάπερ
δέσποινα, τοὺς αἰσχίστους ἀπεδίωκες, δι' αὐτῆς τοὺς
θεῖους ἀσπαζόμενος.

Οἶκος ὄφθης τοῦ πνεύματος, διὰ πολιτείας ἀρίστης
Ὅσιε, ἐγκρατεία ταπεινούμενος, καὶ ἀγάπη Πάτερ
ἀνυψούμενος.

Θεοτοκίου.

Ὑπὸ πλήθους πταισμάτων μου, πλήθη πειρασμῶν με περικύκλωσαν, Σοῦ τὸ ἔλεος κυκλῶσαί με, τῆς τεκούσης λόγον τὸν φιλόανθρωπον.

Ῥδὴ ε΄. Τῆς νυκτὸς διελεύσεως.

Τὴν ἁγίαν σου μνήμην, ἐκτελοῦντά με πόθῳ, Πάτερ θεορρήμον Χριστόδουλε, μὴ χωρίσης σῆς μάνδρας, μηδὲ παραβλέψης, ὅπως μὴ λυκόβρωτος γένομαι.

Τῶν παθῶν τὰς ἀτάκτους ὀρμὰς θεοφόρε, τῆς ψυχῆς μου στήσον πρεσβείαις σου, καὶ γὰρ βλέπεις τὴν θλίψιν, βλέπεις καὶ τῶν πόνων, τὴν ταλαιπωρίαν καὶ κάκωσιν.

Τῆς ψυχῆς μου τὸν ζόφον, τὸν ἐξ ἁμαρτίας λάμπρυνον λιταῖς σου μακάριε, καὶ τραυμάτων τὸ ἄλγος, καὶ τῆς ἀσθενείας, κούφισον καὶ σῶσόν με δέομαι.

Θεοτοκίου.

Παναμώμητε Μῆτερ, τοῦ εὐλογημένου, τῆς εὐλογημένης μεταστάσεως, τοῦ Υἱοῦ Σου δυσώπει, καταξιωθῆναι, ὡς εὐλογημένη καὶ ἄσπιλος.

Ἴτερος. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἐν τῷ ὄρει τοῦ Λάτρου, πρῶην ἐν στενότητι Πάτερ κατώκησας, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἀγρυπνίας τε ψύχει καὶ γυμνότητι, καὶ σὺν τοῖς Ὅσις, ἐν οὐρανοῖς αὐλίξῃ χαίρων, νῦν πλατεῖαν Χριστόδουλε Ὅσιε.

Νουνεχῶς θεοφόρε, ἔλαβες τὸν κόσμον τῇ ξένη βιώσει σου, καὶ ἀλήτης ὥσπερ, χώραν χώρας ἀμείβων διέτρεχες, τὰς παγίδας φεύγων, τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου, ἕως εὔρες τὴν πόλιν τὴν μένουσαν.

Ἡ σορὸς ἔνθα κεῖται, τὸ καρτερικώτατον σῶμά σου Ὅσιε, ὥσπερ κρήνη πᾶσιν, ἀναβλύζει τὰ θεῖα χαρίσματα, τοῖς προσερχομένοις, παύουσα πᾶσαν μαλακίαν, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων Χριστόδουλε.

Θεοτοκίου.

Παναγία Παρθένε, λόγον τὸν παναίτιον ἀποκυήσασα, τὴν ψυχὴν μου πᾶσαν, σπιλωθεῖσαν κακία καθάρισον, καὶ εὐόδωσόν μου, τὸν λογισμὸν τοῦ θεῖα πράττειν, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ δοξάζῳ Σε.

Ῥδὴ σ'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Τῆς σαρκὸς τῇ ἀσκήσει κατέβαλες, τὰς ἐπαναστάσεις ἐμφρόνως Χριστόδουλε, ἐκ γὰρ κριθῆς καὶ ὕδατος, ἡ τροφή διὰ βίου σοι γέγονεν.

Σοῖς βλεφάροις οὐκ ἔδωκας Ὅσιε, νυσταγμὸν οὐδ' ὄλως, καὶ ὕπνον τοῖς ὄμμασιν, ἕως αὐτὸ τὸ ἔσχατον, τῶν καλῶν ἐκκληρώσω μακάριε.

Ἐναργῶς προφητεύων ἐδήλωσας, τοῦ ὀλιγοπίστου ἐλέγχων τὴν ἄνοιαν, ἰδοὺ γὰρ καὶ Παράδεισος, ἐν ἀνίκμῳ πυκάζει τοῖς ἄνθεσι.

Θεοτοκίου.

Λαλιαῖς με δολίαις ὁ δόλιος, ὑποκλέψας πάναγνε, πόρρῳ ἐμάκρυνεν, τοῦ Σοῦ Υἱοῦ, ἀλλ' ἔγγισον, καὶ τῷ βήματι τούτου παράστησον.

Ἔτερος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὀδοιπορίαις μακραῖς, καὶ πόνοις τε καὶ ἀσκήσεσιν, ἐν ἀγρυπνίαις αἰεὶ, νηστείαις δεήσεσιν, ἐτροπώσω μέγιστα, τῶν παθῶν ἀτάκτους, τὰς ὁρμὰς Πάτερ Χριστόδουλε.

Οὐκ ἔσεισε τῆς ψυχῆς, Χριστόδουλε τὴν οἰκίαν σου, προσρήξας ὁ δυσμενῆς, πειρασμῶν τοῖς κύμασι, τῆ πέτρα γὰρ ἴδρυτο, τῶν σεπτῶν καὶ θείων, τοῦ Σωτῆρος διατάξεων.

Ἰδὼν σου τὸ καθαρὸν, τοῦ βίου καὶ τὴν ταπείνωσιν, ὑπομονῆς τὸ στερρὸν, καὶ νοὸς τὸ ἄτυφον, ὁ βλέπων τὰ κρύφια, μετὰ τέλος Πάτερ, σὲ ἐδόξασε Χριστόδουλε.

Θεοτοκίον.

Ἕμνουμέν Σε οἱ πιστοί, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, τὸν ὑπερύμνητον γὰρ, λόγον ἀπεκύησας· Ὃν δυσώπει πάναγνε, ποιμνην καὶ λαὸν Σου, ἐν εἰρήνῃ διασώζεσθαι.

Κουτάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοῦ τιμίου σκήνους σου, τῆ ἐπανόδῳ, ἱερῆ Χριστόδουλε, ἡ θεία ποιμνη σου πιστῶς, ἀγαλλομένη κραυγάζει σοι· ἦλθες ἐφάνης, ὁ φύλαξ καὶ ῥύστης μου.

Ὁ Οἶκος.

Πεφυτευμένος ἐν αὐλαῖς παμμάκαρ τοῦ Κυρίου, ἐξήνθησας τοῖς πᾶσι, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, τοῖς προσπελάζουσι πιστῶς σοῦ τῆ θείᾳ θήκῃ, καὶ ἐκ ταύτης δαψιλῶς λαμβάνουσιν ἰάματα· διὸ κάμοῦ τὴν

νόσον αἰτοῦντός σε, παῦσον καὶ τὸν πόνον ἀποδίωξον
εὐχαῖς σου, καὶ ποιμνην δὲ σὴν ἐξ ἐναντίων καὶ
πάντων δυσχερῶν ἀπήμονα ταύτην διαφύλαττε, λιταῖς
ταῖς πρὸς τὸ θεῖον· σὲ γὰρ εὐσεβῶς ὑμνοῦσα
ἀνακραυγάζει· ἦλθες ἐφάνης, ὁ φύλαξ καὶ ῥύστης
μου.

Συναξάριον.

Τῆς ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν
λειψάνων τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτμῳ.

Μέγας μὲν Ἀυτώνιος ἀρχὴ Πατέρων,

Θεῖος δὲ Χριστόδουλος, ἔνθεον τέλος.

Χριστόδουλον δεκάτεραν καθ' ἕκτην εἰς Ὀλύμπῳ.

Ῥδῆ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα,

Εἰς λίμνας ἢ ἀνικμος νῦν καθορᾶται, ἢ ἔρημος
αὖθις δὲ ἀειθαλῆς παράδεισος, τῆ ἀψευδεστάτη σου
προρρήσει, Ὅσιε· ὅθεν καὶ κραυγάζομεν Χριστῷ·
εὐλογημένος εἶ καὶ ὑπερένδοξος.

Δανείσας τὸν σῖτόν σου Θεῷ τρισμάκαρ, βαρβάρων
τὴν ἔφοδον ἐκφεύγων καὶ πρὸς Εὐβοίαν, μετέβης καὶ
ἔψαλλες· εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ σώζων τοὺς ἐλπίζοντας
εἰς σέ, καὶ διατρέφων τοὺς σὲ δοξάζοντας.

Βαρβάρων τὴν μέλλουσαν προδιαγγέλων, ὁρμὴν
ἐξαπέστειλας τοὺς μαθητὰς καὶ ἔλεγες, τῆ Πάτμῳ
οἰκήσατε, ἐγγίζουσάν σου λοιπόν, ὡς βλέπων τὴν
μετάθεσιν ἐκ γῆς, νῦν μεταβαίνεις πρὸς τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίου.

Παθῶν μου τὰ κύματα Θεογεννήτορ, τὸ σκάφος
βυθίζουσι τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ὡς τέξασα, κυβερνήτην
Κύριον, πρὸς ἀπαθείας με λιμένα καθόρμησον ἀγνή,
καὶ σωτηρίας τρίβους ὑπόδειξον.

Ἄτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Πλοῦτον φθειρόμενον μισήσας, τοὺς πτωχοὺς δὲ
ἀγαπήσας θεοφόρε, καὶ διαρκέσας τούτοις μέχρι
τέλους ἐβόας· εὐλογητὸς εἶ Κύριος, ὁ Θεὸς ὁ τῶν
πατέρων.

Μέλλων τὸ στάδιον τρισμάκαρ, ὑπεξέρχεσθαι
Χριστόδουλε τοῦ βίου, ἐν τῇ ξένη σὺ Πάτερ
παρώκησας ὡς ξένος, καὶ ξενιτεύων ἔμελπες· ὁ Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Τέμενος θείου θεολόγου, ὑπεδέξατο σορόν σου τῶν
λειψάνων, σὺν αὐτῷ καὶ νῦν Πάτερ, ἰκέτευε Κυρίῳ,
ὑπὲρ ἡμῶν Χριστόδουλε, τῶν τιμώντων σου τὴν
μνήμην.

Θεοτοκίου.

Τόπος Παρθένε ἀνεδείχθης, ἀγιάσματος ἐν ᾧ
Χριστὸς ἐφάνη, ἀγιάζων ἡμᾶς, τοὺς πίσει
μελωδοῦντας· εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς
Σῆς κοιλίας.

Ἐδὴ η' . Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Νέον παράδεισον σοφέ, καὶ λειμῶνα νοητὸν τὴν σὴν
καρδίαν, ἀρετῶν ποικιλία, ἐκ διαφόρων φυτῶν,

εἰργάσω νουνεχῶς Χριστόδουλε, εὐρηκῶς τὸ κλέος, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σύντροφον ἔχων ἀπαρχῆς, τὴν νηστείαν ἱερῶν ἡμέρας Πάτερ, νηστειῶν σου τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας ὄντως Θεοῦ, παρέθου καὶ τῆς τῶν πραέων νῦν, γῆς ἐπαπολαύεις, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτμος σε πάλιν καθορᾶ, ἐν αὐτῇ νεκροπρεπῶς εἰσοκισθέντα, ἐξ Εὐβοίας, καὶ κόλποις τὴν ἱεράν σου σορόν, τοῦ σκήνους κατέχουσα κράζει σοι· σὺ ὁ πολιστής μου, καὶ φύλαξ καὶ προστάτης.

Θεοτοκίου.

Ἐξασθενήσασαν δεινῶς, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν Θεογεννήτορ, ἐξανάστησον μόνη, ταῖς ῥωστικαῖς Σου λιταῖς, καὶ ὄλον ὑγιῆ ἀπέργασαι, ἵνα Σε δοξάζω, τὴν κεχαριτωμένην.

Ἄτερος. Ἐπταπλασίως κάμινου.

Πολυειδέσιν Ὅσιε, τὸ σαρκίον ἐπίεσας πόνοις, τῇ μακρᾷ καὶ θαυμαστῇ ἀσκήσει σου, ἐν ὄρει τραχεῖ τε, καὶ χαμευνείας κόπῳ πολλῷ, πείνη τε καὶ δίψει, καὶ γυμνότητι Πάτερ, καὶ κλίσεσι γονάτων, ἐν εὐχῆς συντονία· διό σε ἡ ἐκεῖσε, ἀνάπαυσις εὐφραίνει.

Ὡς τοῦ Κυρίου φίλον σε, διὰ βίου γενόμενον, καὶ οἰκειωθέντα ἀρεταῖς τῷ κτίσαντι, παμμάκαρ Χριστόδουλε, ὁ τοῦ Σωτῆρος φίλος πιστός, ὁ ἠγαπημένος καὶ πιστός Ἰωάννης, τῷ τούτου σε ξενίζει παναγίῳ τεμένει, τῶν τῆδε μεταστάντα, καὶ κοινωνὸν λαμβάνει.

Πίστεως ὄπλοις Ὅσιε, καὶ ἀγάπης φραζάμενος, καὶ ἐπὶ Θεόν, πᾶσαν ἐλπίδα θέμενος, ἀνάλωτος ἔμεινας, ταῖς μηχαναῖς τοῦ δράκοντος, πᾶσαν γὰρ κινήσας κατὰ σοῦ μεθοδῖαν, ἠσχύνθη διὰ πάσης, διὰ τοῦτο στεφάνῳ, τῷ τῆς δικαιοσύνης, ὡς νικητῆς ἐστέφθης.

Θεοτοκίου.

Ἀπὸ παθῶν καὶ θλίψεων, ἀπὸ πάσης στενώσεως, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τοὺς Σὲ ὑμνοῦντας λύτρωσαι, ἐν Σοὶ γὰρ προστρέχομεν, καὶ διὰ Σοῦ ἐλπίζομεν, καὶ τῆς ἐν γεένῃ καταδίκης ῥυσθῆναι, οἱ πίστει μελωδοῦντες, τῷ ἐκ Σοῦ σαρκωθέντι, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἀλώβητον μένει σου, καὶ μετὰ τέλος Ὅσιε, τὸ σαρκίον τοῖς θαύμασιν ἐγκοσμούμενον, ἄπλωτος γὰρ ὤφθη ὀλκὰς ἢ ποντοφόρος, τοῦ τὸ βραχὺ μέρος ἐκτεμόντος, ὃς τοῦτο τρισόλβιε, ὑποστρέψας ἀπολύεται.

Ἐπίβλεψον Ἄγιε, ἐξ οὐρανοῦ τοῖς τέκνοις σου, καὶ χειρὸς τῶν ἀδίκως ἐπεμβαινόντων ἡμῖν, ῥῦσαι καὶ ποιμνην σου φύλαττε, χορηγῶν ἡμῖν, τὴν ὑγίαν, καὶ βίου διόρθωσιν, καὶ παισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Τῆς ιδιωτείας μου ὡς παρ' ἀξίαν ὄντα σοι, μὴ ἀπώσῃ τὸν ὕμνον ἀλλὰ προαίρεσιν, μόνην εἰσδεχόμενος Πάτερ, τῶν ἁμαρτιῶν παράσχου τὴν λύσιν, καὶ τῶν σωζομένων με, κοινωνὸν εὐχαῖς σου ποιήσον.

Θεοτοκίου.

Ὡς μόνη ὑπάρχουσα προστάτης ἀκαταίσχυντος, τὸν ἐκ Σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν ἰκέτευε, λύσιν μοι δοθῆναι πταισμάτων καὶ τῆς δεινῆς, ταύτης ἀθυμίας, ταχεῖαν παράκλησιν, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἔτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὸν δρόμον ἐκτελέσας ἀσκητικῶς, καὶ τὸν νόμον τηρήσας ἀνόθευτον, τὸν τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὴν νῆσον Πάτμον παλινοστεῖς, μετὰ τὸ τέλος Ὅσιε, καὶ ἐν τῷ τεμένει κατατεθείς, τοῦ θείου θεολόγου, τοὺς καὶ νῦν ἐκτελοῦντας, σὴν μνήμην θείαν Πάτερ φύλαττε.

Ἐν κύκλῳ παρεστῶτές σου τῆς σοροῦ, πανσεβάσμιε Πάτερ Χριστόδουλε, καὶ τὴν σεμνήν, ἀναλογιζόμενοι βιοτήν, καὶ τὴν πολλὴν ταπείνωσιν, καὶ τὰς ἀγρυπνίας καὶ προσευχάς, ἐγκράτειαν ἀγάπην, πληρούμεθα δακρύων, καὶ σὲ σὺν πόθῳ μακαρίζομεν.

Σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις Πάτερ σοφέ, Ἀποστόλοις Ὅσις καὶ Μάρτυσι, καὶ τοῖς χοροῖς, τῶν θείων Ἀγγέλων καὶ μαθητοῦ, παρθένου θεολόγου τε, πάντοτε ἰκέτευε τὸν Χριστόν, λυτρώσασθαι τοὺς πίστει, ἐπιδρομῆς βαρβάρων, τοὺς τῆ σῆ ποιμνῆ προσπελάσαντας.

Θεοτοκίου.

Ῥαθύμως διανύων μου τὴν ζωὴν, τοῦ Υἱοῦ Σου ἀγνή τὸ κριτήριον, τὸ φοβερόν, δέδοικα ὁ ἄθλιος ἐννοῶν· διό με ἀκατάκριτον, τήρησον πρεσβείαις Σου

μητρικαῖς, ἅγια Θεοτόκε, ἐλπίς ἀπελπισμένων,
ἁμαρτανόντων ἰλαστήριον.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Ἀστὴρ ἐφάνης ἄδυτος ἐν τῷ Λάτρῳ, τῶν ἀσκητῶν τὰ
πλήθη καταλαμπρύνων· ποιμνην δὲ τὴν Πάτμον
ἐργασάμενος, Χριστόδουλε θεοφόρε, καθοδηγῶν
ἐκδιδάσκεις, ἰσάγγελον πολιτείαν.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Τὸν ἐν τῷ Λάτρῳ λάμπαντα ἀρχηγέτην, καὶ πάντα
καταυγάσαντα θεαρέστως, Χριστόδουλον τὸν θεῖον
εὐφημήσωμεν, ἀσκητικὰ γὰρ ἔπαθλα ὑπέδειξε, καὶ
μοναζόντων ἀγέλας, ἐπλήθυνε ἐν τῇ Πάτμῳ.

Θεοτοκίον.

Τιμιωτέρα πάντων τῶν ποιημάτων, ὑπάρχεις
Θεοτόκε Χριστὸν τεκοῦσα, τοῦτον οὐκ ἰκέτευε
φυλλάττεσθαι, τὴν οἰκτρὰν ταύτην ποιμνην σου,
ἀλώβητον ἐκ παντοίας, ἐπιβουλής ἐναντίας.

Αἶνοι. Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Χριστόδουλε, δι' ἐγκρατείας
πολλῆς, καὶ συντόνου δεήσεως, τῷ Χριστῷ ἐνούμενος,
ἀπερίτρεπτος ἔμεινας, ταῖς μεθοδείαις τοῦ
πολεμήτορος, καὶ φίλος ὄφθης, τοῦ Παντοκράτορος·
ὄθεν τιμῶμέν σε, καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου
περιχαρῶς, πίστει ἐορτάζομεν, θεομακάριστε. (Δίς)

Ὅσιε Πάτερ Χριστόδουλε, ἐν ἐρημίαις ἀεὶ, καὶ
σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, πίστει διαιτώμενος, τὸν Θεὸν

ἔξεζήτησας, καὶ τοῦτον εὖρες ὥσπερ ἐπόθησας, ἀνεπιστρόφῳ, ψυχῇ νευρούμενος, ταῖς ἀναβάσεσι, ταῖς καλαῖς ἐκάστοτε καὶ μοναστῶν, στίφη προσενήνοχας, Χριστῷ σωζόμενα.

Σὺ καθυπεῖκων τοῖς νεύμασι, τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ, παρ' Αὐτοῦ χάριν ἔλαβες, ἐνεργεῖν τεράστια, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας τῶν προσιόντων σοι, ἐν τῇ σορῷ σου, θεομακάριστε· ὅθεν τιμῶμέν σε, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου χρεωστικῶς, πίστει ἐορτάζομεν, θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐρανοδρόμῳ ἐπιβὰς ὀχήματι θεσπέσιε, τῶν ἀρετῶν κατέλαβες τὴν ἀκρόπολιν δι' ἀσκήσεως· ἐκ τῆς ἐρήμου πολεύων, τῆς ἄνω Ἰερουσαλήμ τὰ ὑπερκόσμια, καὶ τῶν ἐκ πόνων ἀγώνων, ἀξίως τὰ γέρα κομισάμενος· ταῖς οὐρανίαις συναγάλλη, ταξιαρχίαις παμμακάριστε, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν κληρονόμος, καὶ τῆς Βασιλείας οἰκῆτωρ γενόμενος· ἀλλὰ πρέσβευε θεοφόρε Χριστόδουλε, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἢ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν παισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάριον.

Χριστόδουλε Πάτερ τῶν ἀσκητῶν, καὶ Πάτμου τὸ κλέος, φοιτητῶν τε πάντων στερῶς, βαρβάρων τὰ θράση, κατάβαλλε λιταῖς σου, προφθάσας τὴν σὴν ποιμνην, μάκαρ περισῶζε.

